

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **T. T. N. D.,**
nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,

zastoupena advokátem Mgr. Ondřejem Fialou,
sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2024, č. j. CPR-8480-7/ČJ-2024-930310-V233,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-266200-25/ČJ-2022-000022-SV, ze dne 16. 1. 2024, kterým bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění účinném do 30. 6. 2023, uloženo správní vyhoštění. Doba, po

kteřou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobkyně vycestuje z území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Lhůta pro vycestování byla stanovena na 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Napadeným rozhodnutím byla změněna část výroku tak, že nově byl počátek doby zákazu vstupu definován od doby, kdy žalobkyně vycestuje z území EU. Ve zbylé části bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobkyně namítá, že nebyl zjištěn skutkový stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“). Správní orgán zjišťoval pouze skutečnosti v neprospěch žalobkyně. Došlo dále k porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně má za to, že v jejím případě nebyla naplněna skutková podstata pro správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, s ohledem na postavení žalobkyně jako rodinného příslušníka občana EU nemělo být správní vyhoštění vůbec uloženo. Uložení správního vyhoštění bylo dle žalobkyně nepřiměřené a neodpovídající okolnostem případu. Byly nesprávně posouzeny dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně má za to, že vzhledem k několikadennímu neoprávněnému pobytu na území ČR, kdy se dobrovolně dostavila svou situaci řešit, a dále s ohledem na její dlouhodobý pobyt v ČR a osobní poměry, bylo uložení správního vyhoštění nepřiměřené a je dle ní rovněž nepřiměřené z hlediska rodinného a soukromého života. Žalobkyně žije v ČR již delší dobu, žije ve společné domácnosti se svou dcerou, občankou ČR, které pomáhá s péčí o vnučku. Je rodinnou příslušnicí své dcery a vnučky. Žalobkyně dále uvedla, že se správním orgánem spolupracovala, uvedla pravdivě skutečnost týkající se jejího pobytu. Právní úprava umožňovala mírnější řešení, například skrze řízení dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění v délce 1 rok je dle žalobkyně nepřiměřeně přísné. Žalobkyně dále namítla, že závazné stanovisko použité v její věci nebylo dostatečně individualizované.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 15. 8. 2022 se žalobkyně téhož dne dostavila řešit svou pobytovou situaci. Lustrací bylo zjištěno, že měla poslední platné výjezdní vízum do 11. 8. 2022.
6. Při výslechu dne 15. 8. 2022 žalobkyně sdělila, že je zdravá. Do ČR přijela asi v roce 2011, kdy se vrátila z dovolené ve Vietnamu, letenku nemá. Od té doby je na území. Je si vědoma toho, že dne 13. 7. 2021 nabylo právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana třetího státu. Taktéž ví, že jí byl vydán výjezdní příkaz s platností do 11. 8. 2022. nevycestovala, protože chtěla zůstat v ČR s dcerou a její rodinou. Je si vědoma svého neoprávněného pobytu. Na policii se dostavila z důvodu, že si chtěla prodloužit vízum a řešit svůj pobyt. Nemá ani nežádala v ČR o žádné další pobytové oprávnění. Chce požádat o prodloužení víza. Je rozvedená, má dvě dospělé dcery. Jedna z dcer má trvalý pobyt a nyní je ve Vietnamu, druhá je občankou ČR. Má dále vnučku, rovněž občanku ČR. Dále žalobkyně sdělila, že ji živí její dcera a žalobkyně jí pomáhá s hlídáním dětí, jinak zde nepracuje. Pracovní povolení nemá. Všichni bydlí na adrese X, na této adrese je registrována. Nemá zde žádný majetek a nemá jej ani ve Vietnamu. Finančními prostředky k dalšímu pobytu a vycestování nedisponuje. K lékaři nechodí. Zdravotní pojištění nemá sjednáno. Ukončení jejího pobytu by bylo nepřiměřené vůči její dceři žijící v ČR a vnučce. Sdílí společnou domácnost s občanem ČR/EU. Jiné vazby k ČR nemá. Ve

Vietnamu má matku a dceru, se kterými je v telefonickém kontaktu. K dotazu, zda v ČR páchala trestnou činnost, žalobkyně sdělila, že byla souzena. Ve Vietnamu již nemá žádné zázemí, musela by si tam najít podnájem. Při návratu jí ve Vietnamu nic nehrozí.

7. Dne 16. 1. 2024 bylo vydáno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-266200-25/ČJ-2022-000022-SV, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění. Toto rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím částečně změněno v části výroku týkající se počátku doby uložení zákazu vstupu na území, ve zbylé části bylo potvrzeno.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.*
14. Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud důvodnou neshledal. Byly zohledněny všechny relevantní zjištěné i žalobkyní sdělené skutkové okolnosti, žalobkyni bylo umožněno během výslechu uvést všechny informace, které považovala za podstatné. Byly řádně zhodnoceny okolnosti případu. Žalobkyně pak ani v rámci své námítky neupozornila na žádné konkrétní pochybení, kterého se správní orgány měly dopustit, nezmínila žádnou skutečnost, která by měla být opomenuta.

15. Soud neshledal důvodnou rovněž námitku žalobkyně, že v jejím případě nebyla naplněna skutková podstata pro správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, s ohledem na postavení žalobkyně jako rodinného příslušníka občana EU.
16. Správní orgán I. st. se posouzení otázky, zda je možné žalobkyni považovat za rodinného příslušníka ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, věnoval na straně 3 – 4 rozhodnutí, nicméně tuto možnost vyloučil s tím, že žalobkyni nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť její dcera je starší 21 let, rovněž nebyla naplněna podmínka dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. K tomu soud dodává, že dcera žalobkyně je již starší 21 let a není tedy naplněna ani podmínka věku. Naplněna není ani podmínka dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně v rámci výsledku nezmínila, že by měla být na své dceři zásadněji závislá. Sdělila sice, že ji živí dcera, avšak dané bez dalšího neznamena závislost, žalobkyni nic nebrání si nalézt práci a postarat se o sebe ve Vietnamu. Žalobkyně je zdravá, není ve věku seniora. V ČR naopak práci z důvodu absence oprávnění vykonávat nemůže. Taktéž péče o vnučku nemůže nic na uvedených závěrech změnit.
17. K námitce, že uložení správního vyhoštění bylo dle žalobkyně nepřiměřené a neodpovídající okolnostem případu s tím, že měly být nesprávně posouzeny dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně a právní úprava umožňovala mírnější řešení, například skrze řízení dle § 50a zákona o pobytu cizinců, soud uvádí, že namítanou nepřiměřenost neshledal.
18. Co se týče možného uložení povinnosti opustit území žalobkyni, vyjádřil se k povaze daného institutu Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2020 č. j. 9 Azs 54/2020-32 takto: „*Opatření o povinnosti opustit území (§ 50a) bylo do zákona o pobytu cizinců zavedeno zákonem č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, (zákon o azylu), a další související zákony. Podle důvodové zprávy se rozhodnutím dle § 50a uvedeného zákona „deklaruje neoprávněný pobyt cizince na území a ukládá povinnost opustit ve stanovené době území České republiky, aniž by za neoprávněný pobyt byla cizinci stanovena sankce v podobě zákazu vstupu“. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, rozhodnutí o povinnosti opustit území je „v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu“. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných případech, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky.“*
19. V případě žalobkyně bylo shledáno naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2023, a to z důvodu jejího neoprávněného pobytu v řádu dní, konkrétně od 12. 8. 2022 do 15. 8. 2022.
20. Uložení správního vyhoštění i za takto krátký pobyt soud bez dalšího neshledal nikterak nepřiměřeným, kdy jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 164/2020-24, správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v případech krátkých neoprávněných pobytů, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: „*Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili*

krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“ Uložení správního vyhoštění žalobkyni se proto jeví v tomto kontextu adekvátní.

21. Soud neshledal nepřiměřenou ani délku uloženého správního vyhoštění. Je na uvážení správního orgánu, na jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).*“ V dané věci bylo možné uložit správní vyhoštění v délce až 5 let, přičemž bylo uloženo v délce jeden rok, tedy v dolní polovině možného rozmezí, přičemž soud považuje takto stanovenou délku za přiměřenou vzhledem ke všem zjištěným okolnostem případu.
22. Soud dále poukazuje na závěry uvedené v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 35/2022 – 30 ze dne 20. 5. 2022: „*Není sporu o tom, že správní orgány ve vztahu k otázce uložení správního vyhoštění jako takového postupovaly v souladu se zákonem. Tato otázka nepodléhá správnímu uvážení. Naopak délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost krajský soud shledal, správnímu uvážení podléhá. Správní orgán je proto povinen délku správního vyhoštění stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí, poté co zohlední veškeré individuální okolnosti konkrétního případu. K soudnímu přezkumu správního uvážení existuje bohatá judikatura, podle níž není úkolem soudu nabrazovat správní uvážení správního orgánu uvážením soudním, ale posoudit, zda se správní orgán vypořádal se zjištěným skutkovým stavem a zda nevykročil mimo meze dané zákonem (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, č. 416/2004 Sb. NSS). Meze správního uvážení vyplývají zejména z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost nebo principu proporcionality, přičemž dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu, bez ohledu na to, zda jsou tyto principy pozitivním právem výslovně vyjádřeny. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován pouze na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil. Není-li tomu tak, soud není oprávněn jakkoliv nabrazovat správní úvahu správního orgánu (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně plyne, že správní orgán vzal v potaz délku pobytu žalobce na území bez platného cestovního dokladu a bez platného*

oprávnění k pobytu, přičemž zmínil také překročení státních hranic v úkrytu. Tento dílčí závěr následně žalovaný korigoval, protože žalobce nepřekročil hranice v místě, kde to je výslovně zakázáno. Změnu právní kvalifikace žalovaný zohlednil v době trvání uloženého správního vyhoštění, kterou snížil ze tří na dva roky. Správní orgán prvního stupně sice mohl své úvahy týkající se konkrétní doby správního vyhoštění popsat podrobněji, ale Nejvyšší správní soud neshledal, že by správní orgány z mezí správního uvážení vybočily. Ani krajský soud neuvedl, že by podle něj správní orgány překročily meze správního uvážení nebo jej dokonce zneužily. Krajský soud tak postupoval v rozporu s judikaturou a fakticky nahradil úvahu správních orgánů svou vlastní úvahou, kterou považoval za vhodnější.“

23. Je pravdou, že správní orgán I. st. na straně 8 rozhodnutí, kde se věnoval stanovení délky správního vyhoštění, poukázal výslovně pouze na to, že jednorroční správní vyhoštění bylo uloženo s přihlédnutím k neoprávněnému pobytu žalobkyně od 12. 8. 2022 do 15. 8. 2022, nicméně z textu odůvodnění, na které tamtéž na straně 8 poukázal, je zřejmé, že bylo přihlédnuto též k dalším polehčujícím a přitěžujícím okolnostem v souvislosti s jednáním žalobkyně. Správní orgán I. st. se pak přiměřeností rozhodnutí detailně zabýval na stranách 5 – 7 rozhodnutí. V tomto ohledu soud považuje za relevantní zejména to, že na straně 6 rozhodnutí správní orgán I. st. poukázal na pobytovou historii žalobkyně na území ČR, a především jí páchanou trestnou činnost, za kterou byla ve výkonu trestu. V tomto kontextu správní orgán I. st. konstatoval, že správní vyhoštění uložené žalobkyni v délce jeden rok nepovažuje za nepřiměřené. Žalovaný jednorroční správní vyhoštění taktéž nepřiměřené neshledal.
24. Zdejšímu soudu je z jeho činnosti známo, že jednorroční správní vyhoštění je obvykle ukládáno v případech s větší délkou neoprávněného pobytu než u žalobkyně, kdy například ve věci vedené pod sp. zn. 16 A 17/2024 byl neoprávněný pobyt žalobce přibližně 14 dní, ve věci sp. zn. 16 A 4/2024 přibližně tři měsíce a ve věci sp. zn. 16 A 34/2023 taktéž přibližně tři měsíce, kdy v případě žalobkyně šlo pouze o jednotky dnů, přičemž ve všech zmíněných případech bylo uloženo správní vyhoštění v délce jeden rok. Soud nicméně nedospěl k závěru, že by mělo být v případě žalobkyně správní uvážení překročeno či dokonce zneužito.
25. Dle soudu je z hlediska hodnocení přiměřenosti v případě žalobkyně relevantní nejen délka jejího neoprávněného pobytu od 12. 8. do 15. 8. 2022, která by bez dalšího byla pro jednorroční správní vyhoštění poměrně slabý argument, ale je nutné zohlednit i další zjištěné skutečnosti, na které bylo správními orgány poukázáno, a to především uvedenou trestnou činnost páchanou žalobkyní s tím, že byla z tohoto důvodu ve výkonu trestu, kdy se jednalo konkrétně o drogovou kriminalitu, tedy trestnou činnost nikterak bagatelní. Dlouhodobý pobyt žalobkyně na území ČR tedy je potřeba vnímat v kontextu této trestné činnosti včetně toho, že žalobkyně v ČR vykonávala trest odnětí svobody po dobu 3 let. A zároveň již dříve bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění, aniž by jej žalobkyně respektovala a z ČR vycestovala. Dle soudu se jedná o zásadní přitěžující okolnosti, ve světel, kterých nelze shledat nepřiměřenost doby zákazu pobytu, natož správního vyhoštění jako takového. Přes namítanou dlouhodobost pobytu žalobkyně neovládá ani základy českého jazyku, je tak patrné, že žila výlučně v rámci vietnamské komunity, nemá tak vazbu k místu pobytu, ale k osobám se zde zdržujícím. Tyto vazby může udržovat i na dálku prostřednictvím telekomunikačních prostředků, nebo jí rodinný příslušníci mohou navštěvovat v zemi původu, kde má žalobkyně své příbuzné. Správní orgán I. st. adekvátně shledal, že s žalobkyní bylo již v minulosti vedeno správní řízení o správním vyhoštění, rovněž jí již

v minulosti byl vydán výjezdní příkaz. Žalobkyně opakovaně podávala na území žádosti o různá pobytová oprávnění, avšak neúspěšně. Polehčující okolnost vycházející ze spolupráce se správními orgány je fakticky vyprázdněna, neboť žalobkyně nehodlala vycestovat. Dostavit se k policii s tím, že stejně nehodlám vycestovat, soud nepovažuje za polehčující okolnost. Žalovaný upozornil rovněž na to, že žalobkyně pobývala na území neoprávněně zcela vědomě, kdy věděla o tom, že jí byl dne 13. 6. 2022 vydán výjezdní příkaz s povinností vycestovat do 11. 8. 2022. Soud proto vnímá jednoroční správní vyhoštění jako přiměřené uvedeným okolnostem.

26. K námitce nedostatečného zhodnocení dopadů napadeného rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně soud uvádí, že ani tuto jako důvodnou neposoudil. Správní orgány se dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života z hlediska § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zabývaly, nicméně nepřiměřenost neshledaly, s čímž se soud ztotožňuje se zřetelem k závažné trestné činnosti žalobkyně a recidivě v nerespektování již dříve uloženého správního vyhoštění, zejména pokud v zemi původu může žalobkyně realizovat rodinný život s druhou dcerou. Správní orgán se dostatečně vypořádal rovněž s jednotlivými kritérii ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout. Dcera žalobkyně žijící v ČR je dle správního orgánu dospělá a soběstačná, je schopná se o svou dceru postarat sama. S matkou může být dcera žalobkyně v telefonickém kontaktu, nebo se mohou navštívit. Žalobkyně je dospělá, zdravá soběstačná. Na stranách 5 – 7 rozhodnutí správní orgán I. st. provedl dále podrobné zhodnocení jednotlivých kritérií § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů o tom, že žalobkyně není ve věku seniora, je zdravá, příjem nedosahuje pouze z důvodu neoprávněného pobytu, není tak důvod, aby neoprávněný pobyt na území byl fakticky nadále prodlužován.
27. Žalobkyně dále namítla, že závazné stanovisko použité v její věci nebylo dostatečně individualizované. Rovněž tuto námitku soud neposoudil jako důvodnou. Správní spis obsahuje závazné stanovisko MV ČR ev. Č. ZS56890 ze dne 20. 12. 2023 se závěrem, že vycestování žalobkyně do Vietnamu je možné. Stanovisko mj. uvádí, že žalobkyně vypověděla, že svou vlast opustila dobrovolně, legálně, bez problémů a opakovaně. Dále bylo uvedeno, že žalobkyně nezmínila žádné problémy, které by jí měly ve Vietnamu hrozit, jako překážku vycestování zmínila pouze fakt, že má v ČR dceru a vnučku. Soud má za to, že v případě žalobkyně není důvod o závěrech závazného stanoviska jakkoli pochybovat, jeho závěry se věnovaly konkrétním okolnostem jejího případu, přičemž žalobkyně při výslechu neuvedla nic o tom, že by jí mělo v zemi původu cokoli hrozit, výslovně naopak potvrdila, že si není ničeho takového vědoma, přičemž naopak uvedla, že ve Vietnamu žije její druhá dcera a také matka. Soud poukazuje rovněž na to, že žalobkyně při výslechu také sdělila, že v ČR pobývá dlouhodobě, přičemž naposledy přicestovala v roce 2011 poté, co se vrátila z dovolené ve Vietnamu, tedy žalobkyně v minulosti sama do Vietnamu dobrovolně cestovala. Uvedené závazné stanovisko bylo v odvolacím řízení potvrzeno závazným stanoviskem MV ČR ze dne 13. 5. 2024, č. j. MV-54655-2/OAM-2024.

28. Soud na základě výše uvedeného žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci samé úspěšná nebyla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému nad rámec úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. 9. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce